

2. søndag efter påske i Ribe Domkirke. Prædiken ved Signe von Oettingen

Lad os altid være hjemme i dit hus. Sådan slutter salme 23 i den nye bibeloversættelse.

Dit hus – er det Domkirken? Det er så stille og fredfyldt og vidunderligt herinde. I kan bare glæde jer til at komme herind til gudstjeneste igen efter alle disse meget mærkelige uger, hvor den ubehagelige gæst Corona har sluttet en ring omkring os og sat meget af vores sociale liv på pause. Og! den første gudstjeneste, som vi kan holde herinde igen, mon ikke det bliver en stor fest? Jeg véd, at vi nok ikke kan sidde så tæt som vi plejer, men det bliver da med garanti en mindeværdig dag, for Domkirken betyder så utrolig meget for mange mennesker her i Ribe – men også over hele landet.

Fest var det også i Jerusalem – i dagens evangelium – det var Hanukkafesten, genindvielsesfesten af templet i Jerusalem. Lyset blev atter tændt i den syvarmede lysestage efter 3 års mørke og viste jøderne: Der er håb og der er liv og der er en Gud – for lyset er atter tændt, hvor der før var mørke og tomhed.

Vi behøver nok ikke at genindvie Domkirken efter coronakrisen, som gode protestanter, men festen – dengang i Jerusalem – markerede også genoptagelsen af en gammel fælles rytme, som Domkirken jo også giver os søndag efter søndag med sangen, bønnerne, liturgien, musikken og ordet. Og nu, hvor vi er *after easter*, altså efter påske, så er det ordet om, at Gud havde så meget vilje til at kæmpe for sin kærlighed til sin søn, at han lod ham stå op

fra de døde påskemorgner. Og at dette håb også gælder os og dem, som vi holder af. Og ikke først, når vores liv slutter, men at opstandelse også er noget, som man kan opleve hver dag. Og det kan være så uendelig svært at tro på, når man er helt alene i disse Corona tider. Når man savner et elsket menneske. Når man er bekymret og angsten tager fat. Så fordrer det en meget hårdnakket tro, for at holde modet oppe.

Og man kan meget online, bruge mediet til at høre netop dette budskab, mødes der med andre, for at holde modet oppe, men meget går også tabt. De små nuancer, der ligger i ansigtets folder, stemmeføring og glimt i øjet. De forsvinder. For der skal skæres mere ind til budskabet, og der skal foldes skarpere ud. Der er ikke så meget plads til alt det mellem linjerne, til alt det, som vi forstår hos hinanden – uden ord.

Så! Vi er mange, som længes så meget efter det konkrete fællesskab igen. Bare det at være mennesker sammen.

Men tilbage til genindvielsen i Jerusalem. Nu læser jeg ordene fra Johannes evangeliet for jer:

Så kom festen for genindvielsen af templet i Jerusalem; det var vinter, og Jesus gik rundt på tempelpladsen, i Salomos Søjlegang. Da slog jøderne ring omkring ham og spurgte: »Hvor længe vil du holde os hen? Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud.« Jesus svarede dem: »Jeg har sagt det til jer, og I tror det ikke. De gerninger, jeg gør i min faders navn, de vidner om mig. Men I tror ikke, fordi I ikke hører til mine får. Mine får hører min røst, og jeg kender dem,

og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd. Det, min fader har givet mig, er større end alt andet, og ingen kan rive det ud af min faders hånd. Jeg og Faderen er ét.» Amen.

Der er ikke meget feststemning over dagens evangelium på trods af den festlige indledning. Tværtimod – hele kapitlet hos Johannes er et langt skænderi og opgør, som eskalerer i vores tekststed. Modstanderne og fjenderne slår ring omkring Jesus, og er ved at tage livet af ham, for nu vil de vide det – helt præcist: Hvem er du? Mener du virkelig, at du er Kristus? Guds søn? Er det, det vi skal tro? Er det det lys, som du vil tænde for os?

Og. Dengang som i dag er det da meget provokerende, det de hører:

Et menneske, som føler sig som Gud. Jeg er Gud.

Og man kan ikke lade være med at have diverse statsledere og magthavere verden over på nethinden.

Og Jesus svarer deres krav om nøjagtig viden med at sige: *Jeg og Faderen er et.*

Et noget dunkelt udsagn, men det, der er vigtig for Jesus, er:

Ikke! Et menneske bliver til Gud. Ophøjet og enerådig.

Men! Gud bliver til et menneske. Gud definerer sig selv gennem et menneskeligt liv. Nemlig gennem den særlige menneskelige skæbne, som blev Jesu skæbne, hér udfolder sandheden sig - Gud - for os mennesker.

I det særlige menneske Jesus – møder vi Gud – sandheden - helt konkret og ikke abstrakt– og derfor er dette møde også altid sandheden om os selv.

Hvem er vi som mennesker - i glæden, i humoren, til fest, når livet lykkes? Og hvem er vi, når livet ikke lykkes, når vi oplever nederlag, taber alt på gulvet eller når livsmodet slukkes i sorg, skam og skyld. Hvem er vi så? Når vi ikke er noget selv?

Altid tæt forbundne med faderen. Det er Jesu budskab i evangeliet.

Jeg og Faderen er et, siger Jesus. Som jeg er defineret af ham. *Sådan er også de, som tror på ham og følger mig. Han er vores Fader. Han er der hele tiden. Ved vores side. Så tæt som man kan komme. Følger han os. Det er sandheden.*

Og derfor tager Jesus hyrde billedet op, som er præget af den dybe tillid mellem hyrden og fårene.

Gud selv bliver hyrden. Som vandrer med os mennesker. Leder os og sørger for os. Hele hans opmærksomhed er rette mod os og flokken. Han udfolder sit rige og sin magt på jorden og holder sig ikke blot til den fjerne himmel. Synlig, men på afstand. Han er en hyrde med så meget kraft og magt, som kæmper for sandheden, så hyrden dør på korset.

Fordi han elsker så meget. Elsker mennesket så meget. Sådan synger sopranen i Bachs Matthæus passion hen over næsten 5 minutter. Ingen og

igen. Så ingen er i tvivl. Af kærlighed vil min frelser dø (Aus Liebe will mein Heiland sterben.)

Så sandheden er, at det altid er værd at kæmpe for kærligheden – også kæmpe forgæves for den. Det er evangelisten Johannes budskab, og han ved at – ikke blot det onde smitter gennem luften – men også det gode: troen, håbet og kærligheden. Det smitter som en stemme, der skaber tillid og får os til at vokse. Ikke med ord, men ved den særlige klang og lyd, som vi genkender og som farver det liv, som er blevet vores, og hvor vi oplever, at her kan vi finde ro, fred og trøst og tilgivelse til at være dem vi er, når vi ikke orker at være os selv - for os selv og for andre.

Og med denne særlige påskeklang bliver et almindeligt opkald til noget særligt, fordi man i en tavs forståelse tænker og opdager: Hvor er det godt at høre din stemme. Den har jeg savnet.

Eller et stykke musik kan pludselig bære os igennem, der hvor vi ikke kunne bære os selv.

Eller et digt, som lander på ens skrivebord. For mit vedkommende et digt af Paul Celan – født for 100 år siden og død for 50 år siden i mandags. Men han bliver stadig læst. Og tænk! Han har skrevet et digt med titlen KORONA. Og digtet Korona er som en trosbekendelse til kærligheden og den tætte sammenhæng, der er mellem mennesker, hvor man i tavs forståelse og

afstand til sig selv opdager sandheden om sig selv og genvinder troen på sig selv – men også på hinanden og den verden man lever i.

Og for at komme tilbage til de første ord med salme 23: Så vi kan føle os hjemme i hans hus, som altid også er vores eget hus.

Der er så meget, som er svært at forstå i Celans lyrik, så I må bære over med mig. Celan mente også selv, at ord aldrig kan forklare alt, men kan farve vores sind. Og nu vil jeg afslutningsvis citere digtet KORONA, og jeg elsker stedet og verslinjen om, at det nu er tid til at få stenen til at blomstre.

Digtet kommer her:

Af min hånd æder efteråret sit løv: vi er venner.

Vi knækker tiden ud af nødderne og

Lærer den at gå:

Tiden vender tilbage til skallen.

I spejlet er søndag,

I drømmen soves der,

Munden taler sandt.

Mit øje møder min elskede

Vi ser på hinanden,

Vi taler dunkelt

Vi elsker hinanden som valmue og minde,

Vi sover som vin i muslingerne,
Som havet i månens blodstråle.

Vi står omslynget i vinduet, de ser

Os fra gaden:

Det er på tide, at man ved!

Det er på tide, at stenen bekvemmer sig til at blomstre,

Så uroen slår hos et hjerte.

Det er på tide, at det bliver tid.

Det er på tide.

Glædelig søndag

Lad os bede!

Vi beder for de bekymrede og syge og for dem, som ingen beder for. Vi beder for vores familie og alle, vi holder af. Vi beder dig, gode Gud, være hos dem, som ingen har hos sig, og vær også hos os, der har alt, men mangler visdom. Hold os fast i troen med håbets liv og gør det særligt de dage, hvor vi ikke længere kan se os selv i det.

Og lad os bede fadervor sammen:

Fader vor, du som er i himlene! Helliget worde dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden; giv os i dag det daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere, og led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde. Thi dit er riget og magten og æren i evighed. Amen.

Og modtag Herrens velsignelse:

Herren velsigne dig og bevare dig! Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig! Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred! Amen